

Konec roku

Před Tebou v pokoře tu klečím, Pane,
a tiše naslouchám.
Je konec roku.

Staletí minula od chvíle,
kdy pustá byla zem,
a Boží duch se vznášel
nad tím chaosem.

Až Ty jsi se rozhodl, můj Bože,
z ničeho, pouhým slovem jen,
učinit ráj i s člověkem.

Pak do ráje se vplazil had!
Zasel tam pýchu, hřích a pád.

Vyrostla bolest,
výčitky svědomí a strach.
A v prachu země,
po břiše se plazil had.
To svět už nebyl rájem.

Tu narodil se Kain,
a mladší bratr, Ábel.
Uběhl krátký čas,
a tu se připlazil zas,
ten starý had – ďábel.
Rozséval pýchu, smrt a pád.
A svět, už nebyl rájem.

Však Bůh, ta Láska odvěká,
jež zformovala člověka,
ho lítost přemohla, a bolest veliká.
Nad zlobou, hněvem,
neposlušností a vraždou.
Bůh litoval, že stvořil člověka,
a bolest měl v srdci svém.

Uprostřed lidstva, uprostřed hřichu,
našel se jeden muž, který
se Boha bál,
Noe se jmenoval.

S Bohem chodíval,
Bůh s ním mluvíval:
„Konec všelikého těla
přichází přede mne...“
Tak jednou Noemu
děl.

Lítost s mužem tím spravedlivým
velikou měl.
Ukryl ho v korábu,
a dveře pevně uzavřel.

Pak přišla velká povodeň,
a zaplavila celou zem.
Zhynulo ptactvo, zvěř,
živočichové i plazi, i člověk!

Zhynulo všechno!
Celičký svět!

Jen Noe,
ukrytý v korábu, se svojí rodinou
byl zachráněn.
Pak Bohu oltář postavil,
a šťastný byl.

Tak zhynul první svět.
Ať věříš nebo nevěříš.
Je to už mnoho let.
Kde ukrytý byl had?
Plazil se skrytý dál.

U věže v Babel
mu člověk opět
místo dal.

Na místo pokory se usadila pýcha!
A Bůh ho za to potrestal.

Minuly roky,
minula staletí.
Tvůj čas také rychle uletí!
Zastav se na chvíli a zamysli.

Satan, ten starý had,
už neplazí se tiše po zemi,
hrozí a huláká!
Nabízí, svádí a láká.

Oblečený v nejkrásnější šat,
chce aby člověk
k jeho nohám pad.

Nabízí moc, peníze, plat.
Nabízí pozlátka a celé říše!
Tak odtrhnout chce člověka
i církev od Ježíše.

Bratře, sestro, vytrvej!
Buď bdělý!
Neboj se ďábla,
buď v boji odvážný a smělý!

Kdo ukrytý je v Ježíši,
pevně se k Němu vine,
ten zvítězí!
Tak jako Noe nezahyne.